

Győri-Simon Dóra: A legszebb Tátra
(5-11 éveseknek szóló mese)

Dömössvári Dezső bajusza remegett a méregtől. A seprűje eltűnt, míg ő a csillagszöttes ünnepi köpenyegét vasalgatta. Legszívesebben méhekké bűvölte volna a tolvajokat, de szorította az idő. Az egész reggelt elvacakolta a külsejével, hogy ne maradjon szégyenben a varázslókongresszuson. A méhbűvölés viszont nem egy gyors művelet!

A levegőbe legyintett, mire a szökésben lévő tettesek a legközelebb álló fa törzséhez tapadtak. A varázsseprű pedig, az arra járók sápirozása-vigyorgása közepette, finoman, de alaposan kiporolta a nadrágjukat.

Dezső nem várta meg, hogy a seprű munkája végeztével hazatérjen: a közeli megálló felé vette az irányt. Tátra Tivadar már épp útnak eredt, de mikor a tükrében meglátta a loholó és hadonászó ünnepi köpenyt, visszatolatott.

– Szevasz Tibor! – szuszogta fel magát Dezső az utolsó kocsiba.

– Tivadar vagyok – húzta el a száját durcásan a villamos.

Dezső összeráncolta a homlokát: ő sem volt már a régi, egyre többször keverte össze az ikreket.

– Igazán lehetne egyedibb a stílusotok, nem kellene folyton ugyanúgy kinézni – dohogta az öreg, miközben a szaladásban összekócolódott bajuszát igazgatta.

– Az uniformison nem lehet változtatni, te is tudod – méltatlankodott Tivadar, aztán persze kiszakadt belőle egy sóhaj is. Szép-szép ez a sárga szín, de körülbelül száz éve viselte már. Néha szeretett volna kitűnni a társai közül, hogy ne keverjék össze mindig a testvéreivel. Igaz, Töhötömöt a horpadásáról, Teklát a graffitijeiről azonnal fel lehetett ismerni, de Tivadar nem akart se horpadást, se villamostetkót. Ő valami másra vágyott.

– Hova lesz a menet? – tette fel a kérdést. Ugyanis ebben az időben Budapesten nem a sínek, hanem a rajtuk utazó varázslók határozták meg a villamosok útvonalát.

Dezső elgondolkodva nézett ki az ablakon. Igazán szépen sütött a nap, és a karórája szerint csodák csodájára mégis sikerült időben elindulnia otthonról. Egy kis kitérő belefért még, mielőtt a varázslókongresszus főelőadója megérkezett volna a központba.

– Kerüljünk a Sziget felé!

Tivadar homlokán megjelent az útirányt jelző felirat, csilingelt és vidáman elindult. Szerette a Szigetet. Kocsijai egyes megállóknál megteltek, máshol kiürültek. Dezsővel nem beszélgettek az úton. Egy villamost nem szabad munka közben zavarni, mert nagy a felelősség az áramszedőin.

A Szigeten könnyek gyűltek a villamos szemébe. Mennyi szín! Itt fogok letelepedni, ha nyugdíjas leszek – határozta el. Indulásukkor a fák integettek nekik: ettől szirmok százai kezdtek keringőzni a levegőben. Tivadar egészen belepirult, mikor észrevette, hogy a legtöbbször a tánc után nem az ágakra tért vissza, hanem az ő testén pihentek meg. Fehérek, pirosak, lilák vegyesen. Sárga egy sem akadt.

A Szigetről már így mentek tovább. A városiak szájtátva bámulták Tivadart: a legszebb Tátra volt, amit valaha is láttak, pedig sokat láttak már. Éljeneztek, simogatták, fel akartak rá szállni, legalább egy kis darabon utazni vele.

A varázsló el is kezdett idegeskedni: lehet, hogy mégis elkésik?